

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/56/2021
Identifikačné číslo spisu:	6320202926
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:6320202926.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne T. K., trvale bytom vo M., časť W., W. F. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Stanislavom Rešutíkom, advokátom v Brezne, Nám. M. R. Štefánika 29/36, proti žalovanému JUDr. W. M., trvale bytom v V. W. V. XXX, o zaplatenie 48.000 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Brezno pod sp. zn. 2C/54/2020, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. mája 2021 sp. zn. 15Co/36/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou došlou Okresnému súdu Brezno (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) 18. decembra 2020 domáhala voči žalovanému zaplatenia 48.000 eur s príslušenstvom. V žalobe uviedla, že 1. októbra 2020 žalobkyňa ako kupujúca uzavrela so žalovaným ako predávajúcim kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území A. (byt so spoluvlastníckym podielom na spoločných častiach a zariadeniach bytového domu a so spoluvlastníckym podielom na pozemku pod bytovým domom). Žalovanému za predmetný byt žalobkyňa zaplatila kúpnu cenu vo výške 48.000 eur (47.000 eur prostredníctvom hypotekárneho úveru). Okresný úrad Brezno, katastrálny odbor prerušil konanie o vklade vlastníckeho práva, ako aj konanie o vklade záložného práva z dôvodu, že počas katastrálneho konania sa žalovanému uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. októbra 2020 sp. zn. 41Cbi/2/2019 zakázalo nakladať s predmetom prevodu. Žalobkyňa sa teda na základe kúpnej zmluvy nestala vlastníčkou nehnuteľnosti, preto následne od zmluvy odstúpila a žalovaného vyzvala na vrátenie zaplatenej kúpnej ceny. Žalovaný so žalobkyňou nekomunikoval.

2. Súd prvej inštancie uznesením z 30. marca 2021 č. k. 2C/54/2020-113 konanie zastavil a žalobkyni uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu o výške náhrady trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 144, § 145

ods. 1 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“). Vecne dôvodil, že podaním doručeným súdu 4. marca 2021 vzala žalobkyňa žalobu späť v celom rozsahu, pretože vklad vlastníckeho práva na základe predmetnej kúpnej zmluvy bol povolený. Rozhodnutie o trovách konania bolo odôvodnené právne ust. § 256 ods. 1, § 257 a § 262 ods. 1 C. s. p. a vecne zavinením žalobkyne na zastavení konania. Súd prvej inštancie uviedol, že v danej veci sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplata peňažnej sumy titulom vrátenia kúpnej ceny z dôvodu odstúpenia od kúpnej zmluvy. K späťvzatiu žaloby pristúpila žalobkyňa potom, ako bolo v jej prospech zapísané vlastnícke právo. Keďže žalobkyňa v konečnom dôsledku nedosiahla to, čoho sa podanou žalobou domáhala, pretože dôvodom späťvzatia žaloby nebolo akceptovanie odstúpenia od kúpnej zmluvy a vrátenie kúpnej ceny žalovaným, dospel súd prvej inštancie k záveru, že zodpovednosť na zastavení konania nesie žalobkyňa. Súd prvej inštancie nevzhliadol ani dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by bolo možné aplikovať ust. § 257 C. s. p. a náhradu trov konania nepriznať.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalobkyne uznesením z 26. mája 2021 sp. zn. 15Co/36/2021 uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podľa § 388 C. s. p. zmenil tak, že žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uviedol, že žalobu žalobkyňa podala na súd v čase, kedy už bolo zrejmé, že k zápisu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalobkyne nedôjde v súlade s § 32 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov do 30 dní od doručenia návrhu na vklad. Vkladové konanie bolo prerušené, pretože neodkladným opatrením sa žalovanému zakázalo nakladať s predmetom prevodu. Žalobkyňa sa tak konaním a zavinením žalovaného dostala do situácie, že nenadobudla vlastnícke právo ku kupovanej nehnuteľnosti v legitímne očakávanom čase, pričom mala povinnosť splácať hypotekárny úver. Pokiaľ žalovaný následne odstránil prekážky brániace nadobudnutiu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam a vklad vlastníckeho práva bol povolený, pri dodržaní princípu spravodlivosti nemožno zavinenie na zastavení konania na základe späťvzatia žaloby pričítať na ťarchu žalobkyne. Táto mala totiž záujem podanou žalobou hájiť svoje práva. Pri posudzovaní uplatneného nároku žalobkyne totiž treba vziať do úvahy širšie súvislosti, z akých dôvodov bola žaloba podaná a čo podanou žalobou žalobkyňa sledovala. Cieľom konania bolo nadobudnúť vlastnícke právo ku kupovanej nehnuteľnosti a ak k nadobudnutiu vlastníckeho práva nedôjde, domáhať sa nároku na vrátenie kúpnej ceny. Nakoľko sa žalobkyňa nakoniec stala vlastníčkou nehnuteľností, žalobu o vrátenie kúpnej ceny vzala späť, pretože žalovaný odstránil prekážky, ktoré pôvodne tomuto bránili. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa procesne zavinila zastavenie konania a dospel k záveru, že zastavenie konania procesne zavinil žalovaný, preto je povinný nahradiť trovy konania žalobkyni. Pretože však žalobkyňa žiadala, aby súd rozhodol tak, že žiadna strana sporu nemá nárok na náhradu trov konania, odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania a žalobkyni náhradu trov konania nepriznal (napriek tomu, že tento nárok jej vznikol). Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania bolo odôvodnené právne ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 2 C. s. p., vecne úspechom žalobkyne v odvolacom konaní v plnom rozsahu.

4. Proti takémuto uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej tiež len „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ustanovením § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. (vo veci rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces). Žalovaný má pochybnosti o tom, či senát odvolacieho súdu bol správne obsadený, a teda či vo veci rozhodovali zákonní sudcovia. Ďalej rozhodnutie odvolacieho súdu nepovažuje za riadne odôvodnené. Uviedol, že napadnuté uznesenie je nepredvídateľné, svojvoľné, nezrozumiteľné, arbitrárne. Rozhodnutie nedáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s konaním, je v príkrom rozpore s procesnými zásadami a zákonnou úpravou rozhodovania o trovách konania. Súd ignoroval procesnú zákonnú právnu úpravu o trovách konania. Nie je zrejmé, aká mala byť príčinná súvislosť medzi prerušením vkladového konania a predmetom súdneho sporu.

5. Žalobkyňa navrhla dovolanie žalovaného odmietnuť, alternatívne ako nedôvodné zamietnuť. Uviedla, že nie je zrejmé, na základe akých skutočností dospel dovolateľ k záveru o nesprávne obsadenom senáte odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. e/ C. s. p. nemožno vyvodiť a rovnako ani z ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana, v ktorej neprospech bolo vydané dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 424 C. s. p.) a to za splnenia podmienky jej reprezentácie v dovolacom konaní i spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou C. s. p.) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je prípustné.

7. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 C. s. p. je dovolacím dôvodom vytýkaná tzv. zmätočnosťná vada (§ 431 ods. 1 C. s. p.) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

8. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p.

9. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 poukázal na to, že problematikou prípustnosti opravných prostriedkov podľa Civilného sporového poriadku sa zaoberal v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270), v ktorom vyslovil, že ustanovenie § 420 C. s. p. zakotvuje prípustnosť dovolania v alternatíve buď proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, t. j. [proti rozhodnutiu majúcemu hmotnoprávny charakter, alebo proti rozhodnutiu, ktoré síce nemá charakter rozhodnutia o materii konania, t. j. nejde síce o rozhodnutie vo veci samej, ale ide o rozhodnutie, ktorým odvolací súd o danej otázke rozhodovanie končí inak ako meritórnym (hmotnoprávnym) rozhodnutím vo veci samej. Za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí, teda možno považovať rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním (t. j. rozhodnutie o odmietnutí odvolania alebo o zastavení odvolacieho konania), rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí prvoinštančného súdu a pred rozhodnutím odvolacieho súdu (§ 370 C. s. p.) a uznesenie, ktorým odvolací súd potvrdil alebo zmenil prvostupňové uznesenie o otázke, ktorej vyriešenie sa týmto uznesením končí, pričom spravidla pôjde o uznesenia odvolacieho súdu, ktorými rozhodol o odvolaní proti uzneseniam podľa § 357 C. s. p., ktoré síce možno v dovolacom konaní preskúmať z dôvodov zmätočnosti uvedených v § 420 C. s. p., avšak z dôvodov zásadnej právnej významnosti sú v zmysle § 421 ods. 2 C. s. p. z prieskumu dovolacím súdom vylúčené. Podľa § 357 písm. m/ C. s. p. jedným z uznesení, proti ktorým je prípustné odvolanie a ktoré sú tak v danej nimi riešenej otázke s konečnou platnosťou preskúmateľné v rámci odvolacieho konania, je aj uznesenie, ktorým prvoinštančný súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania s konečnou platnosťou, takže rozhodnutie odvolacieho súdu o tomto odvolaní je v otázke nároku na náhradu trov konania rozhodnutím konečným (ktorým sa konanie v tejto otázke nároku končí, pozn.), a teda ho možno v zmysle už uvedeného považovať za rozhodnutie preskúmateľné v dovolacom konaní z dôvodov zmätočnosti ako rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 C. s. p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade/vadám

zmätočnosti.

12. V danej veci žalovaný vyvodzuje prípustnosť dovolania z ust. § 420 písm. e/ C. s. p. argumentujúc tým, že má pochybnosti o tom, či senát odvolacieho súdu bol správne obsadený, a teda či rozhodovali zákonní sudcovia. Svoju námietku bližšie nekonkretizoval, neuviedol, v čom mala táto vada spočívať.

13. Podľa § 420 písm. e/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

14. Napriek uvedenému pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v zmysle citovaného ust. § 420 písm. e/ C. s. p. dôvodom prípustnosti dovolania je aj to, že súd nebol správne obsadený, pričom o prípad nesprávne obsadeného súdu ide aj vtedy, ak vo veci nerozhoduje zákonný sudca (napr. II. ÚS 136/2008). Právo nezákonného sudcu zaručuje Ústava Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov, ďalej len „ústava“) v čl. 48 ods. 1, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi; príslušnosť súdu ustanoví zákon. Uvedený ústavný príkaz je neopomenuteľnou podmienkou riadneho výkonu súdnej moci. Na jednej strane dotvára a upevňuje sudcovskú nezávislosť a na druhej strane predstavuje pre každého účastníka konania rovnako cennú záruku, že na rozhodovanie o jeho veci sú povolávané súdy a sudcovia podľa vopred daných zásad (procesných pravidiel) tak, aby bola zachovaná zásada pevného pridelovania súdnej agendy, a aby bol vylúčený - pre rôzne dôvody a rozličné účely - výber súdov a sudcov „ad hoc“. Okrem procesných pravidiel určovania príslušnosti súdov a ich obsadenia, ako garancia proti novej súde, je súčasťou základného práva na zákonného sudcu i zásada pridelovania súdnej agendy a určenie zloženia senátov, na základe pravidiel obsiahnutých v rozvrhu práce. Daná vec napadla na odvolací súd 11. mája 2021 a bola pridelená senátu 15Co (v zložení JUDr. Jaroslav Gallo - predseda senátu, JUDr. Jaroslav Mikulaj - člen senátu, JUDr. Klaudia Kosková - členka senátu) v súlade s vtedy účinným Rozvrhom práce Krajského súdu v Banskej Bystrici na rok 2021 v znení jeho dodatkov. Tento senátu aj vo veci rozhodol.

15. Prípustnosť dovolania preto z ust. § 420 písm. e/ C. s. p. vyvodit' nemožno.

16. Žalovaný ďalej namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené, je nepredvídateľné, svojvoľné, nezrozumiteľné, arbitrárne a nedáva odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s konaním. Z uvedeného vyvodzoval prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

17. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Pojmovým znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f/ C. s. p. je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a marnosť možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017 a 8 Cdo 85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

19. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu (R 2/2016) prijatého ešte za skoršej právnej úpravy občianskeho súdneho konania „nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p. a výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska - pokiaľ ide o jeho druhú vetu, hovoriacu o nedostatku dôvodov rozhodnutia ako o postupe súdu odnímajúcim účastníkom konania možnosť konať pred súdom - nedotkli, preto ho v tomto smere (pokiaľ ide o jeho druhú vetu) treba považovať naďalej za aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017).

20. V napadnutom uznesení odvolací súd podrobne uviedol dôvody, z ktorých vyvodil záver o zavinení žalovaného na zastavení konania (viď odôvodnenie uznesenia odvolacieho súdu ods. 10 až 18). Tieto videl odvolací súd v správaní žalovaného, v dôsledku ktorého sa žalovaná ocitla v situácii, keď sa nenaplnili jej legitímne očakávania a nenadobudla vlastnícke právo k predmetu prevodu v legitímne očakávanom čase, pričom mala povinnosť voči banke splácať úver, z ktorého kúpnu cenu za nehnuteľnosť žalovanému zaplatila. Keď žalovaný prekážky brániace povoleniu vkladu odstránil, žalobkyňa vzala žalobu (o zaplatenie peňažnej sumy titulom vrátenia kúpnej ceny) späť. Žalobou žalobkyňa hájila svoje záujmy.

21. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností vychádzal, akými úvahami sa riadil a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Odvolací súd odôvodnil svoje zmeňujúce rozhodnutie podrobne, spôsobom zodpovedajúcim zákonu.

22. Za procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

23. Rozhodnutie nie je možné považovať ani za prekvapivé.

24. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné (viď aj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 7 Cdo 1/2018).

25. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania (pri aplikácii § 256 ods. 1 C. s. p.) na základe odvolania žalobkyne, ktorá nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že zavinila zastavenie konania, naopak v odvolaní tvrdila, že zodpovednosť na zastavení konania nesie žalovaný. S jej názorom sa stotožnil odvolací súd a rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil. Odvolanie žalobkyne bolo doručené žalovanému (č. 1. 129) a k predmetnému odvolaniu sa žalovaný i vyjadril (č. 1. 133 a nasl.). Vzhľadom na vyššie uvedené nie je možné rozhodnutie odvolacieho súdu považovať ani za prekvapivé. Predvídateľné je rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup súdu v konaní a pri rozhodovaní (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 236/2010, 7 Cdo 42/2010, 5 Cdo 210/2013).

26. Prípustnosť dovolania žalovaného nemožno preto vyvodiť ani z ust. § 420 písm. f/ C. s. p.

27. Záverom dovolací súd uvádza, že prípadné nesprávne právne posúdenie nezakladá vadu zmätočnosti (R 24/2017).

28. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného v súlade s § 447 písm. c/ C. s. p. ako neprípustné. Vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia preto dovolací súd neposudzoval.

29. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 v spojení s

§ 262 ods. 1 C. s. p. tak, že v súlade so zásadou úspechu žalobkyne v dovolacom konaní (§ 255 ods. 1 C. s. p.) uložil žalovanému povinnosť zaplatiť náhradu trov dovolacieho konania žalobkyni v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

30. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.